

[Finn Poulsen.]

Det er ikke sådan, at vi hænger os i principper; vi er villige til, som jeg gentagne gange har sagt, at gå utraditionelle veje, hvis det har noget formål. Det har vi gjort før, vi har haft en boligfond før. Venstre indførte jo en boligfond i 1922 på den særlige baggrund, at byggeriet var gået i stå, simpelt hen fordi man frygtede et prisfald. De private holdt sig tilbage af frygt for prisfald; det var nødvendigt at stimulere, og det gjorde man ad den vej. Nogle få år efter kunne man ophæve fonden, da man var vendt tilbage til de frie forhold. En sådan situation foreligger ikke i dag. Det er altså ikke nogen særlig kapitaltrang, der nødvendiggør, at man går over til statsfinansiering og forlader den linje, som vi kender så godt, og som vi jo forlod i 1958. Indtil 1958-loven begyndte at virke, har man med de forudgående love gjort forsøg med en meget stor indsats af statskapital; det drejer sig om en restgæld på over 5 milliarder kr. i dag. Det må dog sige os et og andet om, at det vist ikke er en farbar vej, når den har været forsøgt med så dårligt resultat.

Naturligvis kan man spørge: er kapitalen for dyr? Og det er jo på dette punkt, de ærede forslagsstillere lægger hovedvægten: 4 pct. i fast rente.

Vi kan godt være enige om, at kapitalen er for dyr i øjeblikket, men hvis de ærede forslagsstillere tror, at man opnår nogen billigelse af renten, fordi man vender tilbage til et så udpræget tilskudsprincip som det, der her er tale om, så tager de fejl. Erfaringerne har jo netop vist os — hvad den højtærede boligminister også var inde på — at de forskellige former for tilskud ikke giver noget som helst resultat med hensyn til at billiggøre byggeriet. Selvfølgelig kan et tilskud hjælpe den og den person i en given situation, men kan det billiggøre byggeriet generelt?

Og så er situationen jo den, at vi behøver ikke i dette land at lave kunstige foranstaltninger for at få en lav rente. Nu er vi kommet ned på en diskonto på 5½ pct. Men hvorfor i alverden skulle vi derop, hvor vi var kommet, har man vel lov at spørge om. Vi skal længere ned med diskontoen, og det kommer vi forhåbentlig, hvis man vil føre en sund og fornuftig

økonomisk politik. Jeg noterede mig med tilfredshed, at den højtærede boligminister netop brugte udtrykket tilrettelægning af den almindelige økonomiske politik og dennes betydning for rentepolitikken, og at den højtærede boligminister netop fremhævede opsparingens betydning. Vi har sådanne vilkår i Danmark, at vi uden særlige kunstige foranstaltninger kan komme frem til en lav rente. I øvrigt — det skal jeg ikke gå dybere ind på, for det kunne man jo tale meget om, meget længe — er det fortsat vor opfattelse — og den er også bekræftet af de mange foranstaltninger, vi har haft i den tid, der er gået — at det ikke er sundt for dansk økonomi at pille boligbyggeriet ud af det almindelige økonomiske liv. Vi har været i den situation, at vi har fået betydelige problemer, netop fordi man løsrev hele det betydelige område, som byggeriet og herunder også boligbyggeriet er, fra den almindelige økonomiske udvikling. Der er for os at se i dette lovforslag ikke noget nyt. Det er gamle, prøvede, traditionelle veje, som erfaringerne har vist ikke var farbare.

Jeg vil slutte med at sige, at vi deler selvfølgelig håbet og ønsket om, at man kan nå frem til et billigt boligbyggeri og til et billigt udbud af boliger, således at de, der har særlig behov for at få en billig bolig — de unge til en vis grad, men også mange andre end de unge, vi kan godt kalde dem de mindre- og mindstbemidlede — kan komme ind til en billig leje. Jeg gentager, hvad jeg sagde under den almindelige debat, vi havde for nylig: den eneste farbare vej er at give dem adgang også til den boligmasse, der nu i øjeblikket på grund af prispolitikken er lukket.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Arne Larsen, der jo så ofte her i tinget har talt om monopolister, at hvis det ærede medlem vil tænke sagen rigtig igennem, vil han kunne konstatere, at der er skabt monopol i den gamle lejemasse. Alle de unge, alle, der skal skifte, er i vidt omfang afskåret derfra. Hvis vi vil skaffe billigere boliger i udbuddet, så må vi skride til det, som vi så tit har efterlyst: en frigørelse af prisdannelsen og en frigørelse af produktionen, og så må vi ikke ustandselig holde tankerne kredsende om at etablere mere eller mindre kunstige ordninger, i